

ERDÉLYI UTUNK

(A 7. osztály kirándulása a Határtalanul pályázat jóvoltából)

Május 19.-én a kora reggeli órákban, nagy izgalommal indultunk el Fótról. Első megállónk Erdély kapujánál, a Partium és a történelmi Erdély határán, Királyhágónál volt. Bár az idő borongós volt, mégis csodálatos kilátásban volt részünk. Csatlakozott hozzánk Berci bácsi is, mint helyi idegenvezető.

Utunkat folytatván, az 1794-ben épült, Kőrösfői templomot látogattuk meg, mely Kalotaszeg leglátványosabb, négy fiatornyos református temploma. Beültünk az eredeti fapadokba és onnan néztünk fel a szintén eredeti fakazettás mennyezetre, és olvastuk végig az ún. írásos hímzésű vásznakat, mellyel díszítették a templomot.

Időközben leszakadt az ég, így erős esőben érkeztünk Kolozsvárra. Menedékünk a Szent Mihály-templom lett. Erdély második legnagyobb gótikus temploma, hangulatával, csodálatos belső terével, faragott szószékével, - mondhatom - megigézte az osztályt. A templom mellett, a főtéren álló Mátyás király lovasszobránál is megálltunk. Berci bácsi mesélt, nemcsak a templomról, hanem a szobor megalkotásáról, történetükről is. Sajnos, következő állomásunkon, a közel ötszáz éves Házsongárdi temetőben bőrig áztunk, míg csendben meneteltünk híres halottai nyughelye mellett... Első napunk utolsó látogatását Mátyás király szülőházánál tettük.

Ázva-fázva érkeztünk meg első szálláshelyünkre, Magyarlónára, ahol fűtött szobákkal várt bennünket kedves házinénink Renáta és Ilonka néni. Ráadásul a vacsora is menyei volt, forró húsleves, desszertnek pedig cukros, szilvalekváros hájastésztát szolgáltak fel.

Második nap, a kiadós reggeli után a Tordai- hasadékba kirándultunk. Izgultunk, hogy a sok eső miatt meghiúsul a program, de szerencsére kisütött a Nap, így elindulhattunk. Bár eleinte nagy volt a sár, a túra mind az öt kilométeres hosszának izgalma, lélegzetelállító természeti képződménye, bőven kárpótolt bennünket az előző, fázós napért.

Délután Torockóra vitt buszunk, sétát tettünk az Európa Nostra díjas faluban, mely szerepel az UNESCO világörökségi javaslati listáján, de mindenképpen Hungarikum 2017 óta. S külön érdekessége, hogy Torockón kétszer kel fel a Nap...először a Székelykő bal oldalán bukkan fel, majd elbújva mögéje, később felemelkedik a falu fölé...

Meglátogattuk a Kis Szent Teréz Gyermekvédelmi Központot. Az osztály betekintést nyert Bőjte atya által létrehozott Szent Ferenc Alapítvány, 2004- ben nyíló otthonának mindennapi életébe, ahol 12 gyermekről gondoskodik Dorel, a ház vezetője, feleségével együtt. Dorel mesélt a napirendjükről, teendőikről, megnéztük a kertet, háziállatokat, melyekről a gyermekek saját maguk gondoskodnak. Ajándékkal leptük meg a kis ház lakóit: színesceruzákat, mesekönyveket, pipereholmit adtunk át a „családnak”. Estefelé, egy kis maroknyi csapatnak az osztályból még arra is volt energiája, hogy Magyarlóna kilátójába is felmásszon... Második napunk gyönyörű naplementével búcsúzott...

Harmadik napunkon a Tordai Sóbánya mélységeibe szálltunk le. Legmélyebb pontja a Mária Terézia tárna, 112 méter mély. A terem alján egy földalatti tó található. A legbátrabbakkal csónakáztam is a sós, fekete tavon. Mélységek és magasságok, csillogó, fekete kő, só, bármerre néztünk, szédítő látvány volt.

Délutáni programunk Korondra vezetett, és kulcsszava a kézművesség volt. A korondi fazekasság remekműveit csodálhattuk meg a főút melletti műhelyek üzleteiben. Ám Waldorf diákként ki is kellett próbálnunk a korongozást, egy kedves, türelmes, iparművész fazekasmester műhelyében. Bravúros bemutatója után mindenki megalkothatta saját agyagedényét, melyet hazahozhattunk és iskolánk kemencéjében kiégethettük.

Székelykapus házak álltak az utcácskák mindkét oldalán; átsétáltunk egy kürtöskalácskészítő család konyhájába. Már izzott a parázs, s csak arra várt, hogy itt is mindenki elkészítse saját kalácsát, s megsüsse, megegye! A kalácsos elmesélte a kürtös eredetét, s míg beszélt, s a gyerekek bonygorgatták a finomságot, kislátó - Áron - felnőttesen, gondosan, felelősségteljesen segített, akinek csak tudott!

Vacsorára érkeztünk Székelyszentlélekre, szállásunkra, a Becsali Panzióba. Marika néni azon nyomban, a kemencéből épp kiszedett, friss kenyérrel várt, zsírral, sóval kínálta fáradt seregünket, - ez volt az előétel... 😊

Reggeli után partneriskolánkkal való találkozásra indultunk Székelylengyelfalvára, az ottani Waldorf iskolába. Az iskola öt éve indult, tehát pillanatnyilag öt osztály működik benne. Az ötödikesek és osztálytanítójuk, Szerénke, finom teával, süttel vártak minket. Megmutatták iskolájukat, körbevezettek, vidáman beszélgettünk az iskolai életéről, idei olimpiai élményeiről.

Közös játékokra is jutott idő, melyet Zita néni vezetett. Mesebeli tájon, és Orbán Balázs egykori szülőházában, valamint két új épületben működik az iskola. Bevallom, kissé meg is irigyeltük mesebelinek tűnő kertjüket, benne a szép, fából készült épületekkel... Szépség és nyugalom áradt ebből a környezetből...

A nap hátralévő részében kirándultunk a Békás-szoroshoz és Gyilkos- tóhoz. A magas és keskeny szurdokban átsétálni egyszerre volt ijesztő, kalandos, vadregényes, talán kissé veszélyes is... Ám kirándulásunk legnagyobb „ajándéka” is ezen a napon, és úton ért bennünket: szemfüles sofőrünk, Ádám, egyszer csak lassított, és szólt: macik az út jobb oldalán!!! Ott voltak! Két medvebocs!! Nagy élményünk, hogy „élőben” láthattunk medvéket, még ha csak rövid időre is, mert beugrottak az út menti bokrosba.

Végül az utolsó nap is elérkezett, reggeli után hazaindultunk. Segesvárnál megkoszorúztuk Petőfi Sándor szobrát, Eszter néni felolvasta az Egy gondolat bánt engemet... című versét...Az út mellett elhaladtunkban láthattuk a mezőt, ahol egykoron a csata zajlott... Segesvár középkori városát is megnéztük, a diáklépcsőt, a híres óratornyot, a céhmesterek házait, építészetét.

Délután értünk Vajdahunyadra, a vár megtekintése volt legutolsó állomása programsorozatunknak. Erdély, a történelmi Magyarország legimpozánsabb, legmonumentálisabb, épen maradt középkori várkastélya. Gótikus lovagtermével, várkápolnájával, a reneszánsz Mátyás -loggiával , barokk díszítésű emeletekkel méltán Európa egyik legnagyobb, legszebb középkori várkastélya. Este érkezünk haza Főtra.

Az öt nap alatt, Eszter néni a hosszú buszút alatt is figyelt arra, hogy a gyerekek ne unatkozzanak. Az előző napi programokról, játékos, vidám kvízt állított össze, mellyel jól szórakoztunk és ezen keresztül is feleleveníthettük, emlékeinkbe zárhattuk a látottakat, hallottakat.

Kedves Olvasó!

Bár beszámolóim tényyszerűnek, netán egyenesen száraznak tűnik, kérem ne rójátok fel nekem! Céлом az volt, hogy kirándulásunk vázlatos beszámolóját adjam át a honlap olvasójának. Lássa maga előtt bejárt útvonalunkat... De volt ezen kívül egy másik útvonalunk is... Ahogy beléptünk Csaba királyfi „tündérbirodalmába”, ahogy megelevenedtek képzeletünkben a regék, mondák, történelmi anekdoták, ahogy a természeti csodákkal teli táj, az ember által épített csodák a szemünk elé tárultak, úgy haladt lelkünk is egy úton... A hála, a találkozás, az alkotás, a figyelem, a rácsodálkozás, a megértés, a megbecsülés voltak ennek a belső útnak az útjelző táblái...Úgy érzem, hogy mindannyian, akik ott lehettünk, és átélhettük ezt az utazást, más emberként, szívbeli élményekkel tértünk haza. Erre bizonyosság, -nemcsak a szubjektív megélés- hanem a gyermekek beszámolóí is. Hiszem, hogy ez a kirándulás arra ösztönzi a fiatalokat, hogy ismerjék meg jobban történelmünket, magyarságunk kulturális, irodalmi gyökereit.

Szeretettel, Inczedy Gabriella, a 7. osztály útitársa